

Arrest

nr. 301 590 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake:

1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van vier beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden in maart 2023, bij de Belgische ambassade in Teheran, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, om As.H, die als niet-begeleide minderjarige naar België kwam en die werd erkend als vluchteling, te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 september 2023 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D.

De beslissingen die ten aanzien van E.A. en H.H. werden genomen zijn gemotiveerd als volgt:

“Commentaar: Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de ouders, [A.M.E.] [...] en [H.H.], [...] van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke zoon [H.A.], ° 01/08/2004 in België te vervoegen.

Overwegende dat we moeten vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging meer dan 7 maand na de 18de verjaardag is ingediend.

Overwegende dat er geen begeleidend schrijven met uitleg werd voorgelegd waarom de aanvraag gezinshereniging te laat werd ingediend.

Overwegende dat het dossier geen enkel document bevat dat de verwantschap tussen de betrokkenen aantoonst: geen enkel document uitgaande van de bevoegde burgerlijke stand werd voorgelegd dat de verwantschap met de te vervoegen persoon in België bewijst.

Overwegende dat er geen huwelijksakte werd voorgelegd.

Overwegende dat er geen medisch attest werd voorgelegd.

Overwegende dat er geen uittreksel strafregister werd voorgelegd.

Gelet op al bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

Deze beslissingen vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De beslissing die ten aanzien van A.H. werd genomen is gemotiveerd als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend door het kind [H.A.], [...] van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke broer, [H.S.], °01/08/2004 in België te vervoegen.

Overwegende dat het niet mogelijk is een aanvraag gezinshereniging in te dienen op art. 10 – zowel vermeld in het aanvraagformulier van de ambassade als op het “application form” zie punt 23 – tussen broer en zus.

Overwegende dat we moeten vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging meer dan 6 maand na de 18de verjaardag is ingediend.

Overwegende dat er geen begeleidend schrijven met uitleg werd voorgelegd waarom de aanvraag gezinshereniging te laat werd ingediend.

Overwegende dat het dossier geen enkel document bevat dat de verwantschap tussen de betrokkenen aantoonst: geen enkel document uitgaande van de bevoegde burgerlijke stand werd voorgelegd dat de verwantschap met de te vervoegen persoon in België bewijst.

Overwegende dat er geen geboorteakte werd voorgelegd.

Overwegende dat er geen medisch attest werd voorgelegd.

Gelet op al bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing.

De beslissing die ten aanzien van L.H. werd genomen is gemotiveerd als volgt:

“Commentaar; Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend door het kind [H.L.], [...] van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke broer, [H.S.], °01/08/2004 in België te vervoegen.

Overwegende dat het niet mogelijk is een aanvraag gezinshereniging in te dienen op art. 10 – zowel vermeld in het aanvraagformulier van de ambassade als op het “application form” zie punt 23 – tussen broer en zus.

Overwegende dat we moeten vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging meer dan 6 maand na de 18 de verjaardag is ingediend.

Overwegende dat er geen begeleidend schrijven met uitleg werd voorgelegd waarom de aanvraag gezinshereniging te laat werd ingediend.

Overwegende dat het dossier geen enkel document bevat dat de verwantschap tussen de betrokkenen aantoonst: geen enkel document uitgaande van de bevoegde burgerlijke stand werd voorgelegd dat de verwantschap met de te vervoegen persoon in België bewijst.

Overwegende dat er geen geboorteakte werd voorgelegd.

Overwegende dat er geen medisch attest werd voorgelegd.

Gelet op al bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

Deze beslissing vormt de vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Verzoeker meent dat verweerder ten onrechte hun visumaanvragen afgewezen heeft omdat ze deze aanvraag 7 maanden na de 18de verjaardag van de referentiepersoon hebben ingediend.

Verweester stelt dat er geen begeleidende schrijven met uitleg werd voorgelegd waarom de aanvraag gezinshereniging te laat werd ingediend.

Verzoekers zouden geen documenten voorgelegd hebben om verwantschapsband aan te tonen. Geen huwelijksakte is voorgelegd. Geen medisch attest is voorgelegd. Geen uittreksel van strafblad is voorgelegd.

Verzoekers menen dat ze vanaf begin meteen stappen ondernomen hebben om de aanvraag in te dienen binnen de termijn van 3 maanden.

Ter staving hiervan wensen ze te verwijzen naar de volgende bewijzen:

Zie mail van 17/08/2022 gericht aan de ambassade en de DVZ waarin gevraagd werd om de termijn van 3 maanden naar 6 maanden te verlengen. (stuk 2)

Tehran.visa@Diplobel.fed.be

Geachte,

Ongeacht het feit of de ambassade al dan niet positief gevolg heeft gegeven aan uw verzoek, kan onze dienst geen gunstig gevolg geven aan uw verzoek tot “verlenging” van de termijn om een aanvraag in te dienen.

Dit is immers wettelijk niet mogelijk.

Mvg

Visa gezinshereniging

(stuk 3 – antwoord van de DVZ)

Verzoekers hebben daarna meerdere mails gestuurd in dit dossier maar de ambassade weigerde om mee te werken en een afspraak te regelen bij de VFS global in Tehran.

(stuk 4 – mail van februari 2023)

Verzoeker meent bovendien dat het standpunt van verweerder over de termijn van 3 maanden in strijd is met een arrest van de Raad van State:

(RvS 23 december 22, nr. 255.380)

Verzoeker meent dat ze geen strafblad kunnen voorleggen gezien ze naar Afghanistan moeten gaan. Ze behoren tot etnische en religieuze minderheden (Hazara's) en ze zijn ook Afghanistan ontvlucht.

Verzoekers menen dat de referentiepersoon tijdens zijn asielaanvraag alle gegevens van verzoekers vermeld heeft.

Verzoekers hebben ook hun identiteitskaarten en paspoorten voorgelegd.

Indien verweerder twijfel heeft over de verwantschapsbank, had ze een DNA test kunnen voorstellen.

Wat is in andere dossiers van de raadsman van verzoeker op regelmatige wijze. Waarom niet in dit dossier is een raadsel.

Wat betreft het medisch attest: Verweerder heeft in meerdere dossiers de visumaanvraag goedgekeurd onder de voorbehoud van het voorleggen van een medisch attest. U schiet geen vliegtuig neer door een navigatiefout.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.”

3.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers, met verwijzing naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een visum type D hebben aangevraagd om As.H., die werd erkend als vluchteling en die zij omschrijven als hun zoon of broer, te vervoegen.

Los van het feit dat verzoekers niet betwisten dat zij hun voorgehouden verwantschapsband met As.H. niet hebben aangetoond, moet worden gesteld dat artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet voorziet in een recht op gezinshereniging voor “de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Het staat niet ter discussie dat A.H. en L.H. niet de ouders van As.H. zijn. Zij kunnen, zoals verweerder terecht heeft vastgesteld, bijgevolg geen recht op gezinshereniging ontleenen aan artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet niet in een dergelijk recht ten aanzien van personen die voorhouden de zussen te zijn van de gezinshereniger.

De overweging dat het niet mogelijk is om, op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een visum toe te staan aan een zus van de gezinshereniger volstaat om de visumaanvragen van A.H. en L.H. af te wijzen.

Daarnaast moet worden aangegeven dat As.H., in functie van wie verzoekers een recht op verblijf laten gelden, volgens de voorgelegde documenten werd geboren op 1 augustus 2004. Hij was bijgevolg op het ogenblik dat verzoekers, op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag tot afgifte van een visum type D indienden, meer specifiek op 30 maart 2023, reeds ouder dan achttien jaar. Er is dus in casu geen sprake van een gezinshereniger die *“jonger is dan achttien jaar”*, zoals voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient verder te duiden dat artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 10, derde lid, a van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG). Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft, inzake voormelde bepaling van de richtlijn 2003/86/EG, geoordeeld dat het nog mogelijk moet zijn voor de ouders van een vreemdeling die als niet- begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming indiende en die dit verzoek pas zag ingewilligd nadat hij reeds achttien jaar was geworden, om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Het Hof van Justitie oordeelde evenwel dat deze mogelijkheid moest worden begrensd en overwoog dat *“ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezins-hereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen”*. Het Hof van Justitie stelde dat in een dergelijk geval de aanvraag tot gezinshereniging binnen een redelijke termijn moest worden ingediend en dat dit inhoudt dat de aanvraag *“in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige”*. Het staat niet ter discussie dat As.H., die op 1 augustus 2022 achttien jaar oud werd, in juni 2022 werd erkend als vluchteling en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers pas in maart 2023 een visumaanvraag indienden. Deze aanvragen gebeurden dus meer dan acht maanden nadat As.H. werd erkend als vluchteling en verweerder wees er terecht op dat verzoekers geen schrijven bij hun visumaanvragen voegden om dit laattijdig indienen te verantwoorden. Het gegeven dat verzoekers, via hun raadsman, op 17 augustus 2022 contact opnamen met verweerder, een ambtenaar bij de FOD Buitenlandse Zaken en personeelsleden van de Belgische ambassade in Iran, waarbij zij, onder meer, verzochten om hen een termijn van zes maanden toe te staan om hun visumaanvragen in te dienen, aangaven zich bewust te zijn van het feit dat zij werden geacht hun visumaanvragen bij de Belgische diplomatieke post in Pakistan in te dienen en zich kritisch uitlieten omtrent de houding van een consul in andere dossiers en het feit dat zij vervolgens aandrongen op een antwoord, leidt niet tot het besluit dat zij deze aanvragen hebben ingediend op het ogenblik dat As.H. nog jonger dan achttien jaar was – zoals bepaald door de letter van de wet – of binnen een redelijke termijn na zijn erkenning als vluchteling – zoals de wet, om conform te zijn met de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG, dient te worden geïnterpreteerd. Met hun verwijzing naar de berichten die zij toezonden aan verweerder, een ambtenaar bij de FOD Buitenlandse Zaken en een consul tonen zij ook niet aan dat er enige vorm van overmacht speelde, die hen verhinderde tijdig visumaanvragen in te dienen.

Verzoekers' toelichting dat zij niet akkoord gaan met het feit dat verweerder hen in een e-mail van 4 november 2022 meedeelde dat hij, bij gebrek aan een wettelijke basis, geen gunstig gevolg kon geven aan hun vraag om hen een langere termijn toe te kennen om een visumaanvraag in te dienen is verder niet nuttig. Deze grief is immers niet gericht tegen de bestreden beslissingen. Bovendien kunnen zij, ter onderbouwing van deze grief, ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 255.380 van de Raad van State. Dit arrest heeft immers geen betrekking op aanvragen tot gezinshereniging die worden ingediend op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet.

Tevens moet worden benadrukt dat verweerder niet louter heeft vastgesteld dat verzoekers niet tijdig, en zonder bijgevoegde verantwoording, hun visumaanvragen hebben ingediend. Hij heeft er ook op gewezen dat niet de vereiste overtuigingsstukken werden gevoegd bij deze aanvragen. Verzoekers ontkennen niet

dat zij geen bewijs inzake hun bloedverwantschap met As.H. hebben neergelegd en tonen ook niet aan dat zij een uittreksel uit het strafregister of een medisch attest, zoals bepaald in artikel 12bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bij hun visumaanvragen voegden.

Verzoekers voeren aan dat verweerder hen had kunnen voorstellen om een DNA-test te ondergaan, dat zij, omwille van hun etnische achtergrond, niet bij machte zijn om een uittreksel uit het strafregister in Afghanistan aan te vragen en dat verweerder in het verleden reeds visumaanvragen “*onder voorbe-houd*” inwilligde. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding, dat hij kennelijk onredelijk optrad of dat hij de visumaanvragen niet deugdelijk onderzocht. Indien verzoekers, die werden bijgestaan door een advocaat, van oordeel waren dat zij bepaalde overtuigingsstukken niet konden overmaken, dan mocht worden verwacht dat zij dit aan verweerder meedeelden. Er kan niet van verweerder worden verwacht dat hij, telkens wanneer een vreemdeling nalaat de vereiste overtuigingsstukken bij zijn visumaanvraag te voegen, onderzoekt of er misschien redenen zijn waarom deze vreemdeling in gebreke blijft om deze stavingsstukken over te maken. Wat het ontbreken van de medische attesten betreft, maken verzoekers bovendien ook in hun verzoekschrift niet aannemelijk dat er redenen waren die hen verhinderden om deze documenten onmiddellijk aan te brengen.

Een schending van artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht, die tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden, kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK